

have til Følge, at Sagen forhalede. Jeg har derfor nærmest tænkt paa at afhjælpe den mest trykkende Mangel, der finder Sted, som jo er den, at man, navnlig efter at den ny Konkurslov er traadt i Kraft, har været, med Rette eller Urette, tilbøielig til at antage, at Pantthaveren ikke har Ret til at fordrø dieblittelig Realisation af Pantet, naar hans Fordring var forfalden, men at Voets Bestyrelse i den Henseende i alt Fald indenfor visse Grændser havde en Slags Ret til at bestemme Dieblittet for Realisationen. Det er et Forhold, der, som bemærket af den ærede første Taler, ikke kan andet end skade Realkrediten en hel Del, idet nemlig en saadan Forhaling af Pantets Realisation ikke alene medfører, at Pantthaveren ingen Rente faar af sine Penge i lang Tid, hvad han naturligtvis i mange Tilfælde daarligh kan taale, og som i alt Fald kan være generende for ham i mange Retninger, men derfor ogsaa til, at der løber Administrationsomkostninger paa for Pantets Vedkommende. Naar det trækker ud et Par Aar eller mere, inden Realisationen af Pantet finder Sted, vil Forholdet have været det, at Voets Bestyrelse har maattet lade Gindommen drive ved antagne Jolk, og de Udgifter, som saaledes foranlediges ved Pantets Administration, ville komme til at paahvile Pantet og ikke de andre Kreditorer i Voet. Erfaringen har vist, at det meget ofte kan være ret betydelige Summer, der saaledes løbe paa, hvilket mange Gange kan bevirke, at en Pantefordring, der ellers var ret god, bliver trykket saaledes af de forudgaaende Udgifter, at den ikke kan blive fuldt dækket. Derfor har jeg tænkt mig, at man i alt Fald foreløbig kunde blive staaende ved at give Pantthaveren den Retsstilling, han vistnok havde førend Konkursen, nemlig at han kan forlange, et der skal strides til Realisation af Pantet, saa snart Fordringen er forfalden enten ved Opsigelse fra hans Side eller ved Udeblivelse med Renter og Uddrag eller Sigt. I saa Fald skulde Pantthaveren altsaa være berettiget til at fordrø, at Voets Bestyrelse skal realisere Pantet efter de almindelige Regler om Tvangsauktion og uden andet Ophold end det, der følger af de Frister, som Lovgivningen kræver iagttaget ved Tvangsauktioner, og som altsaa i dette Tilfælde vilde blive de samme, der skulle iagttages, hvis Pantthaveren realiserede selv uden Hensyn til Konkursen. Paa den Maade tror jeg i det Hele, at han vil være betrygget. Det kan gjerne være, at der kan opstaa Vanskelighed i det Tilfælde, som det ærede Medlem berørte, nemlig at et assagt Konkursdefret bliver appelleret, idet der

gaanske vist kan opstaa Spørgsmaal om, Konkursboets Bestyrelse kan stride til Realisation af Pantet, eller om dette ikke maa henregnes til den Slags Skridt, der maa henhvile, til det viser sig, hvad der kommer ud af Appellen. Det er imidlertid, saa vidt jeg veed, kun et meget ringe Antal Tilfælde, hvor der finder en Appel Sted af disse Konkursdefreter. For det Første er det sædvanligt, at Konkursen fremkaldes ved, at Debitor selv begjærer sit Bo taget under Fallitbehandling, og i saadanne Tilfælde vil der aldrig blive Spørgsmaal om nogen Appel eller Sigt; det skulde altsaa kun være i de forholdsvis langt sjeldnere Tilfælde, hvor Kreditor mod Debtors Villie har begjæret hans Bo taget under Konkursbehandling, at der skulde blive Spørgsmaal om Appel, men det forekommer mig dog, at man overfor saa sjeldent indtræffende Tilfælde virkelig ikke har Grund til at give nogen særegen Regel. Søvrigt er det jo et Forhold, om hvilket der i og for sig heller ikke kunde være Noget i Veien for at give en Regel, dersom man ansaa det for nødvendigt og virkelig troede, at det var et Tilfælde af saa stor praktisk Betydning, at der var Grund dertil. Det er ogsaa et Punkt, jeg ikke har Noget imod at tage under Overveielse under Sagens senere Behandling.

Da ingen flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges enstemmig med 42 Stemmer.

Schlegel: Jeg tillader mig at foreslaa, at der nedsættes et Udvalg paa 5 Medlemmer.

Da Ingen ønskede at udtale sig herom eller stille andet Forslag, blev

ovennævnte Forslag af Schlegel
vedtaget enstemmig med 41 Stemmer.

Forinden man gik over til den næste Sag paa Dagsordenen, bemærkede

Formanden: Vi have endnu tilbage, som de Herrer ville erindre, den Sag, som blev forbigaaet ved Mødets Begyndelse, fordi man ikke den Gang var fuldkommen forberedt paa Valgets Foretagelse. Det vil nu blive foretaget.